

Dansk Kunstblad.

Udgivet af Kunstforeningen. Redigeret i Hr. Sillerup's Forvarelse af S. P. Holst.

Andet Bind.

Onsdagen d. 16. August 1837.

Nr. 15.

For Kunstnere.

Kun en strengt vedligeholdt Følgegang i Talentets Udvikling, en høi Grad af Frihed for Indbildsghedens Anfægtelser og en gjennemført Overvindelse af alle tekniske Vanskeligheder sikkre Veien til det sande Mesterkab: Frihed og Selvstændighed i Kunsten.

Hvad Thorvaldsen har sagt om Restaurationen af antikke Statuer, at „jo bedre Kunstneren løser sin Opgave, desto mindre bliver det paaskjønnet, fordi man ikke ser hvad der er Hans“, det Samme gjælder ogsaa om Restaurationen af andre Kunstværker, f. Ex. gamle Bygninger, gothiske Kirker o. s. v. Naar det restaurerede Værk skal være taaleligt, det vil sige: naar det skal danne et harmonisk Heelt, hvori det Nye saameget som muligt svarer til og smelter sammen med den oprindelige Stil i det Gamle, saa er dette meget vanskeliggere og koster langt mere Umage og Anstrengelse, end Udførelsen af mangen en ny Bygning, medens det alligevel bliver langt mindre paaskjønnet og erkjendt.

Kunstnerstoltthed er et Ord, som kun kjendes der, hvor den høiere Cultur staaer saa langt tilbage, at man neppe veed, hvad Kunsten er, og omtrent sætter den parallel med Haandværket. I Frankrig og Italien hører man aldrig dette Udtryk.

Med Hensyn til Architecturens Anvendelse i det private Liv staae vi endnu omtrent paa samme Trin, hvorpaa man i Fordumsdage stod med Hensyn til Medicinen. Dengang spillede Apothekerne og Barbererne samme Rolle, som Lægerne nu.

Kunstnerne ere Mandkjønnets qvindelige Deel: Skjønhed og Ynde ere de Baaben, hvormed deres

Værker skulle setre, Mand og Følelse deres Beiledere. Men — Damer maae behandles vaersomt, thi jo finere de føle, desto lettere saares de.

Bed Udførelsen af ethvert arkitektonisk Kunstværk maa aabenbare sig en Troesbekjendelse, som kan udtales i tre Ord:

Sandhed. Det hele Værk tilligemed alle dets enkelte Dele maa fuldkomment svare til Niemedet. Det maa vise sig i sin sande Skikkelse: Intet skjule under falsk Maske, Intet love i det Ydre, som ikke holdes i det Indre.

Orden. Alt maa være anordnet med Overblik og Forstand; Alt findes paa sit rette Sted; intet Overflødig medtages — intet Væsentligt mangle.

Kjærlighed. Det Hele, indtil de mindste Enkeltheder, maa behandles med den omhyggeligste Fliid; ingensteds maa findes Spor af Stjødsløshed eller Eigegyldighed, og allermindst Mangel paa sin Følelse.

Eigesom man undertiden kjender en Mand af Levemaade paa, at han unblader visse dagligdags Former og Ceremonier: saaledes er det ogsaa med den gode Smag i Kunsten.

Jo mere et Bygningsværk er hvad det skal være, jo mere Harmonie der udtaler sig i samme, og jo mere deraf fremlyser en eiendommelig Skaberaand; desto fortrinligere er det — man kalde det nu ægyptisk, græsk, romersk eller gothisk.

I enhver Kunstner maa boe en Spire af Forvovenhed, uden hvilken intet Talent er tænkeligt. Denne bliver især levende, naar man vil lægge Vaand paa den Dygtige, eller misbruge ham til eensidige Hensigter.

H.

Sculptur.

Thorvaldsens Værker, første Hefte, Rom 1837.

„Vi forelægge her Publicum (hedder det i den oplysende Text til ovennævnte Værk) det første Hefte af en Suite, der efter Bestemmelsen skal omfatte Thorvaldsens nyere Compositioner. Lykkelige Omstændigheder sætte os istand til at udføre dette Værk under den store Billedhuggers egne Anordninger og under hans specielle Opsyn med Tegning og Stik, og til at kunne ledsage samme med en artistisk Beskrivelse fra Kunstnerens egen Haand.“ — Disse Ord turde vel være tilstrækkelige til at fremkalde Publicums Deeltagelse for dette Foretagende; og virkelig lade ogsaa disse, i raderede Omrids udførte Blade af første Hefte os see paany de samme beundringsværdige Egenstaber, denne Inderlighed i Compositionen, denne jævne Adel og stille Ynde i Fremstillingen, der knytte sig til Thorvaldsens Navn og smykke Kunstnerens allerede fremrykkende Alder med en uviskelig Ungdom.

Det første af de foreliggende Blade indeholder Thorvaldsens Profilbillede i en Medaillon, med Paastrift: „Küchler del. & sculpt.“ Træffene ere veltrufne, men det forekommer os, at de gjerne kunde være noget mindre skarpe og spændte. Det andet Blad forestillir Vasrelieffet til Nemesis. Paa en med tvende Hefte forspændt Bogn staaer den bevingede Skjæbnegubinde. Hestene ere paa Seletøiet betegnede med Indskrifterne „lydig“ og „ulydig“; den første skrider rolig frem med slapp, nedhængende Tøile, den anden steiler og straffes af Gubinden med svungen Svøbe og fast strammet Tøile. Skjæbnegubindens Hjul føre, som Sindbilleder paa Livets Omklistninger, Indskrifterne: Lykke og Ulykke, Rigdom og Armod. Samtlige Indskrifter ere italienske. Bag Gubinden gaae to Genier, hvoraf den Eine, der bærer et Overflødhedshorn og Krands, giver den Dybdige sin Løn, den Anden, med Sværdet, bringer Straf over den Kastefulde. Foran Hestene gaaer en Hund som et Sindbillede paa den advarende Trofskab. I Relieffets Baggrund er Dyrkredsen antydet; øverst, ovenover Gubinden, svæver en Genius med Vægtens Tegn, der erindrer om Skjæbnens uforanderlige Retfærdighed. Det er Herders indholdsrige Ord, der have givet Anledning til denne dybsindige Composition. Den alvorlige Gubinde, der regierer Verden, belønner, straffer, viser den rette Veie og dreier Skjæbnens Hjul er det, der her staaer for os i et livsfuldt, gennemført Billede. Ved den steilende Hest, der danner en smuk

Contrast til den andens rolige, kraftige Gang, bliver Skjæbnegubindens Bogn fortil hævet i veiret, saa at selve Gubinden derved nødes til en mere levende Stilling, der igjen lempes ved Tøilernes Strammen; og paa denne Maade viser hun sin ædle Stikkelse i en ligesaa yndig som verlende Bevægelse. Saare skjøne ere de to Genier, der følge Bognen; ogsaa hos dem contrasterer den Straffendes mørke Alvor fortryllende med den muntre Livlighed hos den Anden, der bærer Overflødhedshornet. De fire følgende Blade indeholde Medaillons med Fremstillinger af de fire Aarstider. Af disse forekommer den første: Foråret os mindre tilfredsstillende, men Sommeren, Høsten og fornemmelig Vinteren af en høj og fortrinlig Skjønhed. Vi haabe, at dette Foretagende vil have en raff Fremgang. Tohundrede Plader med Omrids af Thorvaldsens nyeste Værker ligge allerede færdige. Det andet og tredje Hefte ville komme til at indeholde Schillers Mindesmærke i Stuttgart og Goethes Mindesmærke i Mainz. I Formatet slutter denne Samling sig til de tidligere Udgaver af Miserini i Rom og Prof. Thiele i Kjøbenhavn.

Kunstforeningen i Rom.

Om den Kunstforening, der i Aaret 1830 blev stiftet i Rom lyde Efterretningerne ikke synderligt gunstige, og det, uagtet den ved sin Fremtræden syntes at love et glimrende Udsald. Den virksomme Deeltagelse, der i Begyndelsen yttrede sig, gjorde, at Beløbet af de samtlige Underkrifter kunde anslaaes til en Capital af 2000 Scudi aarlig (hver Actie beregnet til 6 Scudi), og til den første Udstilling indrømmede Roms Senator, Prinds Orsini, Foreningen frit et Locale i det senatoriske Palads paa Capitoliet. Imidlertid troede Regjeringen det nødvendigt, allerede i det første Aar, at underkaste de offentlig udstillede Arbejder en Censur og at bortførerne fra Udstillingen saadanne Arbejder, i hvilke man troede at spore Anstød mod Sædeligheden eller det daværende politiske System. En høj Prælat kom til at beklæde Censurposten. Som umoraliske Malerier udelukkedes iblandt andre en Scene af Shakespeares Storm, der forestillede Ariel ridende paa en Flagermuus, af den engelske Maler Severn; en sovende Nymfhe, af Constantin o. fl.; som demagogiske, Portraitet af en